

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. S.**, zast. Ing. Tomášem Hajduškem, daňovým poradcem se sídlem Školní 419, Katovice, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, sídlem Hálkova 14, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2007, č. j. 7827/07-1100-400276, o námitce podjatosti vznesené vůči soudcům Krajského soudu v Plzni JUDr. Zdeňku Pivoňkovi, JUDr. Janě Daňkové a Mgr. Miroslavě Kašpírkové,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Plzni JUDr. Zdeněk Pivoňka, JUDr. Jana Daňková a Mgr. Miroslava Kašpírková **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 Ca 119/2007.

Odůvodnění:

Žalobou projednávanou u Krajského soudu v Plzni se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2007, č. j. 7827/07-1100-400276, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Plzni č. 1070000060 ze dne 31. 1. 2007, č. j. 28097/07/138912/0377, kterým byla žalobci po provedené daňové kontrole dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 ve výši 2 923 848 Kč.

V námitce podjatosti vůči soudcům Krajského soudu v Plzni JUDr. Zdeňku Pivoňkovi, JUDr. Janě Daňkové a Mgr. Miroslavě Kašpírkové žalobce uvádí, že jmenovaní byli členy senátu, který rozhodoval ve věci žalobcovy jiné žaloby, podané již v průběhu daňové kontroly a vedené u krajského soudu pod sp. zn. 57 Ca 2/2007. Jednalo se o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, která byla usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2007, č. j. 57 Ca 2/2007 - 101, odmítnuta. Uvedené usnesení bylo na základě podané kasační stížnosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Aps 5/2007 - 133, zrušeno. Ke dni podání námítky podjatosti byla původní věc vedena pod sp. zn. 57 Ca 27/2008.

Ve svém vyjádření k podané námitce podjatosti soudci krajského soudu JUDr. Zdeněk Pivoňka, JUDr. Jana Daňková a Mgr. Miroslava Kašpírková uvedli, že nemají

žádný poměr k věci, k účastníkům ani k jejich zástupcům. Dodávají, že skutečnost, že již jednou v jiném právním sporu týkajícím se žalobce rozhodovali, nezakládá jejich podjatost. K tomu poukazují na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Při posouzení důvodnosti námitky podjatosti vycházel Nejvyšší správní soud z § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), podle kterého jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. musí účastník námitku uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud.

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, tedy zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít také o vztah ekonomické závislosti. Smysl a účel ustanovení o vyloučení soudce z důvodu jeho podílu na předchozím soudním řízení pak spočívá ve vyjádření principu instanční oddělenosti řízení před jednotlivými funkčně příslušnými soudy jako záruky vnitřní nezávislosti soudní soustavy, a tím i práva každého na spravedlivý proces. S ohledem na specifika správního soudnictví je nutno pojem „předchozí soudní řízení“ interpretovat tak, že tutéž věc nemůže u krajského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu projednávat a rozhodovat stejný soudce. V daném případě ovšem řízení probíhá v prvním stupni, takže o takový případ evidentně nejde. Žalobce také nenamítá, že by se jmenovaní soudci jakkoliv podíleli na předchozím správním řízení, které má být pomocí správní žaloby přezkoumáno.

Žalobce ani žádnou jinou ze skutečností, pro něž má být soudce vyloučen z projednávání věci, neuvádí. Namítá pouze to, že soudci již jednou v jiné právní věci žalobce rozhodovali. V § 8 odst. 1 s. ř. s. je přitom výslovně uvedeno, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Stálá je ve výše uvedeném směru i judikatura zdejšího soudu. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, publ. pod č. 53/2004 Sb. NSS, podíl soudce na rozhodování v „předchozím soudním řízení“ ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., který zakládá důvod pro jeho vyloučení, se týká rozhodování ve stejné věci u soudu nižšího stupně; „předchozím soudním řízením“ není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala týchž účastníků. Obdobné jsou i právní závěry plynoucí z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2004, č. j. Nao 13/2004 - 54, publ. pod č. 433/2005 Sb. NSS.

Ze všech shora uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu